

בש"פ 5383/22 - שמואל מטרי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5383/22

לפני: כבוד השופט י' אלרון

העורר: שמואל מטרי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטות בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
במ"ת 63257-06-22 מהימים 14.7.2022
ו-21.7.2022, שניתנו על ידי השופט ע' מיכלס

תאריך הישיבה: י"ח אב, תשפ"ב (15.8.2022)

בשם העורר: עו"ד יצחק איצקוביץ'

בשם המשיבה: עו"ד ורד חלאה

החלטה

1. לפני ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, על החלטות בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ע' מיכלס) במ"ת 63257-06-22 מהימים 14.7.2022 ו-21.7.2022, לפיהן נדחתה בקשת העורר לקבלת תסקיר אשר יבחן את אפשרות שילובו בקהילה טיפולית והוחלט על מעצרו עד תום ההליכים.

2. כעולה מהחלטות בית המשפט המחוזי, נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו גידול של סם מסוכן, נטילת חשמל, הונאת נושים ואי מסירת מידע לפי חוק חדלות פירעון.

כתב האישום מונה מספר אישומים. על פי האישום הראשון, העורר חתם על חוזה שכירות עם בעלת דירה למשך שנה, ושילם באמצעות העברה בנקאית סך של 104,000 ש"ח שכולל 78,000 ש"ח עבור דמי השכירות לשנה וכן 4 חודשים של שכירות המשמשים כעירבון. לאחר חתימת החוזה, הקים העורר בדירה מעבדת סמים הכוללת ציוד רב, ועד ליום 16.6.2022 גידל סמים מסוג קנאביס בכ-300 אדניות במשקל כולל של 154.94 ק"ג, תוך שהוא מתחבר באופן פיראטי למונה החשמל על מנת להימנע מתשלום חשמל כדין בסכום מוערך של כ- 61,266 ש"ח.

באישום השני שבכתב האישום, מיוחס לעורר כי הסתיר מהמנהלת המיוחדת שמונתה במסגרת צו כינוס, הכנסות שונות, בסך כולל של כ-200,000 ש"ח בעודו מצוי בהליך פשיטת רגל; וכן העביר סך של 104,000 ש"ח לבעלת הדירה עבור דמי השכירות לדירה בה הקים מעבדת הסמים.

3. בא כוח העורר בדיון לפני בית המשפט המחוזי לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר וביקש להפנותו לשירות המבחן על מנת לבחון שילובו בהליך גמילה, בקשה אשר כאמור נדחתה. בנוסף, ביקש בא כוח העורר לשקול שחרורו לחלופת מעצר - בקשה אשר אף היא נדחתה, תוך שבית המשפט המחוזי ציין כי לא מצא שיש ביכולתן של המפקחות המוצעות לאיין את מסוכנותו, "לרבות אם יעצר באיזוק".

4. בדיון שהתקיים בפניי, בא כוח העורר שב בהרחבה על נימוקי הודעת הערר וטען כי העורר בא בגדרי התנאים אשר נקבעו לשילובו בהליך טיפולי בטרם מתן גזר הדין, צעד אשר יהיה בו לברכה הן לעורר הן לציבור בכלל. משכך, הלין על דחיית בקשתו להפנות את העורר לקבלת תסקיר מעצר, וטען כי באופן זה נמנעה ממנו "היכולת להוכיח" כי הוא ראוי להשתלב בקהילה טיפולית בשלב המעצר.

בנוסף, טען בא כוח העורר כי נפלה שגגה בהחלטת בית המשפט המחוזי המורה על מעצרו עד לתום ההליכים משנמצא נתון שגוי לפיו הייתה סמיכות זמנים בין מועד הרשעתו ושחרורו מעונש מאסר בתיק סמים קודם לבין ביצוע העבירות בתיק זה.

5. מנגד, באת כוח המשיבה התנגדה לשילוב העורר בקהילה טיפולית בעת זו, וטענה כי לזה האחרון עבר פלילי עשיר, הכולל לא רק מעורבות קודמת בעבירות סמים אלא אף הסתבכות בעבירות נוספות, וכי אינו ראוי לאמון להליך גמילה זה או אחר בשלב הנוכחי.

אשר לטעות לה טען בא כוח העורר, הדגישה באת כוח המשיבה כי אמנם תיקי הסמים בהם הורשע העורר היו מהשנים 2011-2012, יחד עם זאת הפנתה להרשעתו בעבירות איומים משנת 2021 ומשנת 2017. על כן, טענה כי אין בשגיאה שנפלה בהחלטת בית המשפט המחוזי בהתייחסו לסמיכות הזמנים לתיק הסמים הקודם כדי להשפיע על ההחלטה הסופית, וזאת בשים לב לעברו הפלילי המכביד של העורר.

לכך הוסיפה באת כוח המשיבה, כי בית המשפט המחוזי בחן את המפקחות המוצעות באופן בלתי אמצעי והתרשם כי אינן מתאימות לפיקוח על העורר.

6. דין הערר להידחות.

לא מצאתי כי העורר שבפניי בא בגדרי ההלכה אשר נקבעה לשילוב במסגרת גמילה בשלב דיוני זה. עברו הפלילי של העורר - עשיר; העבירות המיוחסות לו - חמורות מאוד; וההליך בתיק העיקרי נמצא בראשית דרכו - כאשר טרם אף ניתן מענה לכתב האישום. בנסיבות אלו, לא השתכנעתי כי זהו המקרה המתאים לחרוג מן הכלל לפיו העיתוי הראוי לבחינת השתלבות נאשם בהליך גמילה מסמים הוא בשלב גזירת הדין וריצוי העונש, ולא בשלב זה במסגרת הליך המעצר.

משכך, אף איני מוצא טעם להורות על הפניית העורר לשירות המבחן לקבלת תסקיר מעצר לצורך בחינת שילובו בהליך גמילה.

7. אף בטענתו הנוספת של בא כוח העורר אין כדי להועיל לו. אכן, בית המשפט המחוזי שגה בהחלטתו בצינו כי קיימת סמיכות זמנים בין מועד הרשעתו של העורר בתיק הסמים הקודם ושחרורו מעונש המאסר בגינו לבין ביצוע העבירות בתיק זה.

אלא שבהקשר זה מקובלת עליי טענת בא כוח המשיבה כי אין בטעות האמורה כדי להשפיע על התוצאה הסופית. עיינתי ברישומי הפלילי של העורר, ופרט לעבירות האיומים בהן הורשע בשנים האחרונות, הלה הורשע בשנת 2017 בעבירות של תקיפה סתם ותקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בן זוג, כאשר גם בגין ריצה העורר עונשי מאסר בפועל.

משאלו הם פני הדברים, נהיר אפוא כי לא סמיכות הזמנים לה התייחס בית המשפט המחוזי בהחלטתו היא זו שעמדה בבסיסה והטתה את הכף, אלא מכלול הנסיבות כפי שפורטו לעיל, אשר אינן מצדיקות היעדרות לבקשות בא כוח העורר בשלב דיוני זה.

8. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ט באב התשפ"ב (16.8.2022).

ש ו פ ט